

[Anton Christensen.]

ikke det mindste i Vejen for her at gaa ned paa 43 Timer i Stedet for $53\frac{1}{3}$ eller endda helt ned paa 36 Timer.

Jeg mener at have sporet, at der inden for alle Lejre og inden for alle politiske Partier er en voksende Modvilje mod alt, hvad der hedder Dobbeltbæder og Dobbeltbeskæftigelse, men jeg har ogsaa Følelsen af, at intet politisk Parti er rigtig glad ved — jeg havde nær sagt: at skære igennem dette Spørgsmaal. Det er jo saadan, at naar en Mængde Mennesker gaar uden at have nogen Beskæftigelse, saa bliver de, hvad man godt kan forstaa, misfornøjede med, at andre har Dobbeltbeskæftigelse. Det er muligt, at man ikke kan forbyde Dobbeltbeskæftigelse og Dobbeltbæder og ikke tør det, men jeg kunde tænke mig, at man ved en skærpet Skattelovgivning vilde være i Stand til at indføre Bestemmelser, som ikke gjorde det slet saa eftertragtet at have disse Dobbeltbæder og denne Dobbeltbeskæftigelse, og der kan ikke være Tvivl om, at det i nogen Grad vilde være muligt derved at aflaste Arbejdsløsheden.

Fra Landbrugets Side har man altid paastaet, at hvis man i Landbruget fik gode Arbejdsforhold med bedre Rentabilitet, vilde det med eet Slag virke paa den Maade, at Arbejdsløsheden faldt, idet Landbruget da vilde være i Stand til at beskæftige saa at sige alle de Mennesker, som ellers ikke havde Mulighed for at faa Arbejde. Jeg har nu ikke den Tro, at en bedre Rentabilitet i Landbruget vilde virke saa kraftigt, og jeg har heller ikke følt mig overbevist om, at det staar saa galt til med Arbejdskraften ude paa Landet, som man siger. Jeg kan ikke helt lade være med at erindre om, at da vi forleden Dag her i Salen debatterede Sagen fra Skudshale, talte det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup netop her paa Talerstolen i en ret hoverende Tone om, at paa Trods af, at Proprietær Winther havde været blokeret, og paa Trods af at det var blevet opløst, at den Løn, man betalte sine Arbejdere, var saa skandaløs lav, havde han haft Tilbud paa mange flere Arbejdere, end han havde Brug for. Naar det er Tilfældet, at en saadan Mand kan faa mange flere Arbejdere, end han har Brug for, har vi vanskeligt ved at tro, at der er ret stor utilfredsstillet Trang til Arbejdere i Landbruget. Jeg tror heller ikke paa, at der er saa rigelig Mængde af de Folk, som Landbruget vil have, at de kan fremskaffes.

Jeg har en vis Erfaring for, at de Folk, man søger at faa fat paa ude i Landbruget, gerne er dem, der er under 18 Aar,

fordi man kan faa dem til en lille Løn, og det er ikke dem, som tæller stærkest med i Rækkerne af kontrolerede arbejdsløse. Jeg kan heller ikke undlade at sige i denne Forbindelse, at naar der spores en stigende Ulyst blandt Ungdommen til at tage fast Plads paa fast Fæstemaal paa Landet, bundet denne Ulyst, tror jeg, i nogen Grad i, at den Behandling, man giver de unge Mennesker, ikke altid er, som den bør være. Jeg har ud fra det Kendskab, jeg har til Familie paa Landet og mange andre, jeg kender, den Erfaring, at der, hvor Forholdene er gode, mangler man ikke Tjenestefolk i Dag, men Medhjælperloven er ikke praktiseret overalt, som den burde praktiseres ude i Landet. Vi træffer endnu, naar vi kommer ud omkring, Karlekamre, kan man jo godt kalde dem, der slet ikke er i Overensstemmelse med Loven. Vi finder endnu Karlekamre med Stengulv og Staldvinduer, og hvis man ikke tror det, kan jeg godt oplyse, hvor de findes. Det skorter ogsaa i høj Grad paa Opholdsstuer med Lys og Varme og den Slags Goder, og det er heller ikke saadan at forstaa, at man altid husker paa at give Karlene de rene Lagner og Haandklæder, de skal have. Man kan endnu se det Særsyn, at en Karl vasker sig ude i Stalden og tørrer sig i Foret paa sin Jakke eller Bluse. Nogen ryster paa Hovedet, men det finder nu Sted endnu. Det er saadanne Forhold, der gør, at man ikke kan holde Ungdommen paa Landet. Hvis man alvorligt vil gøre Forsøg paa at gøre Tilværelsen lidt mere taalelig, tror jeg, at en Del af den vil blive derude.

Vi har ogsaa her været inde paa Spørgsmaalet om Lærlingeuddannelsen og Lærlingeloven. Da vi fik Loven, saa det ud til, at man fra Arbejdsgivernes og Læremestrenes Side nærmest vilde boykotte Loven paa den Maade, at man ikke mere vilde tage Lærlinge ind. Det har dog vist sig, at det ikke har kunnet gennemføres, idet man, hvis man ser paa, hvor mange der i Dag er i Lære, og hvor mange der søger tekniske Skoler og Handelsskoler o. lign., vil se, at Lærlingeantallet ikke paa nogen Maade er faldet. Der er endda i 1938 en Tendens til en mindre Stigning. Man vilde dengang fra Mestrenes Side hævde, at nu blev det forbundet med saa store Omkostninger og saa stor en Risiko at tage en ung Mand i Lære, at man slet ikke havde Raad til at tage Lærlinge ind mere, og man udmaalede det frygtelige, der vilde ske, hvorledes Haandværksfagene vilde gaa tilbage og vi rent samfundsmæssigt vilde komme ud i det Uføre, at man ikke kunde